

Αποσπάσματα από το βιβλίο του Νίκου **Καζαντζάκη, Ασκητική**

ΔΥΟ ΦΩΝΕΣ ΜΕΣΑ ΜΟΥ ΠΑΛΕΥΟΥΝ. Ο νους: «*Γιατί να χανόμαστε κυνηγώντας το αδύνατο;*». Μέσα στον ιερό περίβολο των πέντε αισθήσεων χρέος μας ν' αναγνωρίσουμε τα σύνορα του ανθρώπου. Μα μια άλλη μέσα μου φωνή, ας την πούμε έχτη δύναμη, ας την πούμε καρδιά, αντιστέκεται και φωνάζει: «*Όχι! Όχι! Ποτέ μην αναγνωρίσεις τα σύνορα του ανθρώπου! Να σπας τα σύνορα! Ν' αρνιέσαι ό,τι θεωρούν τα μάτια σου! Να πεθαίνεις και να λες: Θάνατος δεν υπάρχει!*»

ΔΕ ΖΥΓΙΑΖΩ, ΔΕ ΜΕΤΡΩ, ΔΕ ΒΟΛΕΥΟΜΑΙ! Ακολουθώ το βαθύ μου χτυποκάρδι. Ρωτώ, ξαναρωτώ χτυπώντας το χάος: Ποιος μας φυτεύει στη γης ετούτη χωρίς να μας ζητήσει την άδεια; Ποιος μας ξεριζώνει από τη γης ετούτη χωρίς να μας ζητήσει την άδεια;

ΝΑΙ, ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Η ΖΩΗ, δεν είναι ο άνθρωπος. Έζησε χωρίς αυτά, θα ζήσει χωρίς αυτά. Είναι σπίθες εφήμερες της βίαιης περιστροφής της.

ΑΣ ΕΝΩΘΟΥΜΕ, ΑΣ ΠΙΑΣΤΟΥΜΕ ΣΦΙΧΤΑ, ΑΣ ΣΜΙΞΟΥΜΕ ΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΜΑΣ, ΑΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ, όσο βαστάει ακόμα η θερμοκρασία τούτη της Γης, όσο δεν έρχονται σεισμοί, κατακλυσμοί, πάγοι, κομήτες να μας εξαφανίσουν, ας δημιουργήσουμε έναν εγκέφαλο και μιαν καρδιά στη Γης, ας δώσουμε ένα νόημα ανθρώπινο στον υπερανθρώπινον αγώνα!

Ν' ΑΓΑΠΑΣ ΤΗΝ ΕΥΘΥΝΗ. Να λες: Εγώ, εγώ μονάχος μου έχω χρέος να σώσω τη γης. Αν δε σωθεί, εγώ φταίω. Ν' αγαπάς τον καθένα ανάλογα με τη συνεισφορά του στον αγώνα. Μη ζητάς φίλους. Να ζητάς συντρόφους!

ΝΑ 'ΣΑΙ ΑΝΗΣΥΧΟΣ, ΑΦΧΑΡΙΣΤΗΤΟΣ, ΑΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΟΣ ΠΑΝΤΑ. Όταν μια συνήθεια καταντήσει βολική, να τη συντρίβεις. Η μεγαλύτερη αμαρτία είναι η ευχαρίστηση.

ΠΟΥ ΠΑΜΕ; ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ ΠΟΤΕ; Προς τι όλη τούτη η μάχη; Σώπα! Οι πολεμιστές ποτέ δε ρωτούνε!

ΣΚΥΒΩ ΚΙ ΑΦΟΥΓΚΡΑΖΟΜΑΙ ΤΗΝ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΤΟΥΤΗ ΚΡΑΥΓΗ ΣΤΑ ΣΩΘΙΚΑ ΜΟΥ. Αρχίζω και μαντεύω το πρόσωπο του Αρχηγού, ξεκαθαρίζω τη φωνή του, δέχουμαι με χαρά και με τρόμο τις σκληρές εντολές του.

Η ΚΡΑΥΓΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΗ ΣΟΥ. Δε μιλάς εσύ, μιλούν αρίφνητοι πρόγονοι με το στόμα σου.

ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΛΕΥΤΕΡΟΣ. ΑΟΡΑΤΑ ΜΥΡΙΑΔΕΣ ΧΕΡΙΑ ΚΡΑΤΟΥΝ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΟΥ και τα σαλεύουν. Όταν θυμώνεις, ένας προπάππος αφρίζει στο στόμα σου• όταν αγαπάς, ένας πρόγονος σπηλιώτης μουγκαλιέται• όταν κοιμάσαι, ανοίγουν οι τάφοι μέσα στη μνήμη και γιομώνει βουρκόλακες η κεφαλή σου.

ΜΑ ΕΣΥ ΝΑ ΞΕΔΙΑΛΕΓΕΙΣ. Ποιος πρόγονος να γκρεμιστεί πίσω στα τάρταρα του αίματός σου και ποιος ν' ανηφορίσει πάλι στο φως και στο χώμα. Κάθε σου πράξη αντιχτυπάει σε χιλιάδες μοίρες. Όπως περπατάς, ανοίγεις, δημιουργός την κοίτη όπου θα μπει και θα οδέψει ο ποταμός των απόγονων.

ΌΤΑΝ ΦΟΒΑΣΑΙ, Ο ΦΟΒΟΣ ΔΙΑΚΛΑΔΩΝΕΤΑΙ ΣΕ ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΕΣ ΓΕΝΕΕΣ και εξευτελίζεις αναρίθμητες ψυχές μπροστά και πίσω σου. Όταν υψώνεσαι σε μια γενναία πράξη, η ράτσα σου αλάκερη υψώνεται και αντρείβει.

ΚΟΙΤΑΞΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΛΥΠΗΣΟΥ ΤΟΥΣ. Κοίταξε τον εαυτό σου ανάμεσα στους ανθρώπους, λυπήσου τον. Μέσα στο θαμπό σούρουπο της ζωής αγγίζουμε ο ένας τον άλλον, ψαχνόμαστε, ρωτούμε, αφουκράζόμαστε, φωνάζουμε βοήθεια!

ΤΡΕΧΟΥΜΕ. ΞΕΡΟΥΜΕ ΠΩΣ ΤΡΕΧΟΥΜΕ ΝΑ ΠΕΘΑΝΟΥΜΕ μα δεν μπορούμε να σταματήσουμε. Τρέχουμε. Μια λαμπάδα κρατούμε και τρέχουμε. Το πρόσωπό μας, μια στιγμή, φωτίζεται. Μα βιαστικά παραδίνουμε τη λαμπάδα στο γιο μας κι ευτύς σβήνουμε, κατεβαίνουμε στον Άδη.

Η ΚΑΡΔΙΑ ΣΜΙΓΕΙ Ο,ΤΙ Ο ΝΟΥΣ ΧΩΡΙΖΕΙ, ξεπερνάει την παλαίστρα της ανάγκης και μετουσιώνει το πάλεμα σε αγάπη.

ΤΙ ΘΑ ΠΕΙ ΕΥΤΥΧΙΑ; Να ζεις όλες τις δυστυχίες. Τι θα πει φως; Να κοιτάς με αθόλωτο μάτι όλα τα σκοτάδια.

Αποσπάσματα από το βιβλίο του Νίκου Καζαντζάκη, Ασκητική, εκδόσεις Καζαντζάκη. Ο Νίκος Καζαντζάκης (18 Φεβρουαρίου 1883 - 26 Οκτωβρίου 1957) ήταν Έλληνας μυθιστοριογράφος, ποιητής και θεατρικός συγγραφέας. Είναι ένας από τους σημαντικότερους σύγχρονους Έλληνες λογοτέχνες και ο περισσότερο μεταφρασμένος στο εξωτερικό. Μερικά από τα σημαντικότερα έργα του είναι: Ο Χριστός Ξανασταυρώνεται, Βίος και Πολιτεία του Αλέξη Ζορμπά, Ο Τελευταίος Πειρασμός, Ο Καπετάν Μιχάλης.

Πηγή: doctv.gr